

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. F.**, bývajúcej v B., proti žalovanému **N.**, so sídlom v B., **o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde v Bratislava I pod sp. zn. 23 C 15/05, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2006 sp. zn. 6 Co 305/06, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2006 sp. zn. 6 Co 305/06 **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 6. apríla 2006 č.k. 23 C 15/05 – 91 zamietol návrh, ktorým sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že dohoda bola uzatvorená v rozpore s ustanovením 37 ods. 1 Obč. zákonníka.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. augusta 2006 sp. zn. 6 Co 305/06 odmietol odvolanie žalobkyne a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa bol správne doručovaný splnomocnenému zástupcovi žalobkyne do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.). Keďže doručovateľom bol pri doručovaní zachovaný postup podľa § 47 ods. 2 O.s.p. a z doručenky (ani inak) nevyplývalo, že by sa splnomocnený zástupca

žalobkyne v čase doručovania písomnosti v mieste doručenia nezdržoval, vychádzal z fikcie doručenia rozsudku tretím dňom od jeho uloženia na pošte, t.j. dňom 9.6.2006 (§ 47 ods. 2 O.s.p.). Lehota na odvolanie začala plynúť dňom 10.6.2006 a uplynula dňa 24.6.2006. Ak žalobkyňa podala odvolanie 27.6.2006, podala tento opravný prostriedok oneskorene po uplynutí zákonom stanovenej lehoty uvedenej v ustanovení § 204 ods. 1 veta prvá O.s.p., z ktorého dôvodu jej odvolanie odmietol (§ 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala včas dovolanie žalobkyňa. Navrhla uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že uznesenie krajského súdu je nesprávne a protizákonné, nezodpovedajúce skutkovému a právnemu stavu veci. Z doručienky o prevzatí zásielky, ktorú vo fotokópii predkladá, vie preukázať, že uznesenie krajského súdu (správne rozsudok okresného súdu – poznámka najvyššieho súdu) bolo jej zástupcovi doručené 12.6.2006, čoho dôkazom je jeho vlastnoručný podpis na doručienke. Lehota na odvolanie preto uplynula dňa 28.6.2006 a nie 24.6.2006 tak, ako to nesprávne konštatoval krajský súd. Jej odvolanie podané osobne na Okresný súd Bratislava I 27.6.2006 bolo preto podané včas. Odvolací súd odmietnutím jej odvolania ju poškodil na jej právach a to domáhať sa spravodlivého rozhodnutia na súde zákonným spôsobom.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu

vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

Keďže v posudzovanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia, bolo potrebné prípustnosť dovolania skúmať z hľadísk uvedených v ustanoveniach §§ 237 a 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,

c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie žalobkyne, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolací súd, vzhľadom na zákonnú povinnosť vždy na tieto vady konania prihliadnúť, preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk tam uvedených. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľky, že odvolací súd tým, že nesprávne odmietol jeho odvolanie, odňal jej možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) Vychádzal pritom zo zásady, že prípustnosť dovolania nie je založená už tým, že dovolateľ určitú vadu konania tvrdí, ale až zistením, že konanie je touto vadou skutočne postihnuté.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré

účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Medzi práva, ktoré procesné predpisy účastníkom občianskeho súdneho konania priznávajú, patrí nepochybne aj právo na preskúmanie vecnej správnosti prvostupňového rozhodnutia v inštančnom konaní odvolacím súdom na základe včas podaného riadneho opravného prostriedku. Treba zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej praxe sa za odňatie možnosti konať pred súdom považuje aj taký postup, keď odvolací súd odmietne odvolanie, hoci pre také rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 204 ods. 1 O.s.p. účinného do 31.8.2003 odvolanie sa podáva do pätnástich dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, plynie táto lehota znovu od doručenia opravného uznesenia.

Pre posúdenie jednej zo základných podmienok prípustnosti odvolania a to, či odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, je rozhodujúca skutočnosť, kedy bolo účastníkovi konania, prípadne jeho zástupcovi doručené rozhodnutie, proti ktorému odvolanie smeruje.

V zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 158 ods. 2 O.s.p. rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručuje účastníkom, prípadne ich zástupcom do vlastných rúk.

Podľa § 47 ods. 2 O.s.p. ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Vyššie citované zákonné ustanovenie určuje dve podmienky účinnosti tzv. náhradného doručenia písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk. Po prvé, že doručovateľ pri doručovaní písomnosti zachová zákonom predpísaný postup a po druhé, že adresát sa v mieste

doručenia zdržuje, pričom rozhodujúci je stav, ktorý tu bol v čase pokusu doručovateľa o doručenie písomnosti. Ak boli dodržané všetky tieto zákonné podmienky, treba písomnosť považovať za doručenú na tretí deň nasledujúci po dni uloženia, a to treba zdôrazniť, bez zreteľa na to, či a kedy si adresát zásielku skutočne prevezme.

V posudzovanej veci z obsahu spisu, ani z pripojenej doručky nevyplýva, že by sa zástupca žalobkyne nezdržoval v čase doručovania rozsudku okresného súdu v mieste jeho doručenia. Napokon túto skutočnosť žalobkyňa v dovolaní ani netvrdila.

Z doručky, ktorú pošta vracia späť odosielajúcemu súdu, a ktorá preukazuje miesto, deň a spôsob doručenia je zrejmé, že súd prvého stupňa doručoval rozsudok zástupcovi žalobkyne na jeho kontaktnú adresu prostredníctvom poštového orgánu do vlastných rúk, a to prvýkrát 5.6. 2006. Potom, ako zástupca nebol zastihnutý, zásielku opätovne doručoval 6.6.2006. Nakoľko aj tento pokus o doručenie zostal bezvýsledným, poštový doručovateľ uložil zásielku v ten istý deň na pošte. Doručovateľ pri doručovaní písomnosti teda zachoval zákonom predpísaný postup, čo napokon dovolateľka v dovolaní ani nespochybňovala.

Keďže zástupca žalobkyne si písomnosť nevyzdvihol, a to ani v 3-dňovej úložnej lehote, ktorá začala plynúť 7.6.2006 a ktorej posledný deň pripadol na 9.6.2006, boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky tzv. náhradného doručenia písomnosti v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd preto správne dospel k záveru, že písomnosť bola v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p. zástupcovi žalobkyne doručená tretí deň od uloženia zásielky na pošte, t.j. dňa 9.6.2006 (piatok), a to bez zreteľa na skutočnosť, kedy si zástupca žalobkyne písomnosť naozaj prevzal. Zákonná pätnásťdňová lehota na odvolanie uplynula 24.6.2006. Keďže tento deň pripadol na sobotu, posledným dňom lehoty na podanie odvolania, bol najbližší nasledujúci pracovný deň, t.j. pondelok 26. jún 2006 (§ 57 ods. 2 O.s.p. – odvolací súd nesprávne za tento deň ustálil 24. jún 2006). Ak za tohto stavu žalobkyňa podala odvolanie na súde prvého stupňa 27. júna 2006, podala ho aj podľa dovolacieho súdu oneskorene.

Ak teda odvolací súd stanovil deň doručenia rozsudku (ako rozhodnej skutočnosti pre posúdenie, či odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote) v súlade so zákonom

a následne po zistení, že žalobkyňa nepodalala odvolanie v zákonom určenej 15-dňovej lehote, jej odvolanie odmietol ako oneskorene podané, nekonal v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Týmto postupom neznemožnil žalobkyni realizovať jej procesné práva, z ktorého dôvodu jej námietka, že konanie trpí procesnou vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p., je nedôvodná.

Ďalšie dôvody prípustnosti dovolania uvedené pod písm. a/ až c/, e/ a g/ ustanovenia § 237 O.s.p. dovolacím súdom zistené neboli. Napokon dovolateľka procesné vady tam uvedené ani nenamietala.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie žalobkyne smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.).

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. mája 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

